

CHANEL
CLEETON

PĚŘIŽ,
MÉ SRDCE

Chanel Cleeton

PAŘÍŽ, MÉ SRDCE

Chanel Cleeton

PAŘÍŽ, MÉ SRDCE

PŘEKLAD

RADKA HORKÁ

Název anglického originálu: French Kissed
Český název: Paříž, mé srdce
Autorka: Chanel Cleeton
První vydání: Canary Street Press, Toronto, 2024

Grafika původní obálky: Sean Kapitain
Ilustrace na obálce: Adobe Stock | Shutterstock
Foto autorky: © Chris Malpass
Všechna práva vyhrazena.

Překlad: Radka Horká
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Korektorka: Filomena Filipová

© 2024 by Chanel Cleeton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Grafika obálky: Madgrafik
Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-1265-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1266-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1267-3 (PDF)

1

Fleur

Nikdy jsem si moc nevšímalá toho, jaký mají kluci záda. Oblečení, hodinky, auta – to samozřejmě. Ale záda? Fakt ani ne. Nutno přiznat, že záda, který jsem právě měla před očima, byly vážně perfektní.

Trochu jsem se protáhla na židli v naději, že mě pohyb alespoň maličko probere. Nejen že jsem seděla v přednáškovém sále už od devíti ráno, ale navíc to byla přednáška z finančnictví, což byla vážně hrůza. A tak mě pozorování fyzických proporcí spolužáků udržovalo vzhůru. Alespoň tím jsem své šmírování omlouvala, protože když se kluk přede mnou protáhl, začaly se se mnou dít pozoruhodné věci.

V lavici přede mnou seděl Max Tucker. Měl na sobě obyčejné světle šedé tričko, které o svém majiteli říkalo: *je mi jedno, jak vypadám*, ale když máte tělo jako atlet křížený manekýnem, může si vaše oblečení vážně říkat, co chce. Tedy ne že bych zrovna já poslouchala.

Naklonil se o kousek dopředu a já fascinovaně pozorovala hru svalů rysujících se pod tenkou látkou. Musela jsem zhluboka vydechnout.

Ve srovnání s ostatními kluky z londýnské International School bylo na Maxovi něco... co sem tak úplně nepasovalo.

Nešlo jenom o to, že byl Američan nebo že nebyl nijak zámožný, ačkoliv to se taky počítalo, a hodně. Tahle škola byla prošpikovaná módními značkami a hledělo se tu na to, jak kdo vypadá, ještě víc se však uznávalo to, jak kdo dokáže machrovat. Tady jste se museli tvářit, jako by vám patřila celá škola, což v konkurenci spolužáků pocházejících z těch nejzazobanějších rodin nebylo zrovna snadný. Max žádné tyhle hry nehrál, a přesto jste si ho všimli. Patřil sice spíš mezi ty obyčejné než mezi krále, ale tělo měl zkrátka pozoruhodné.

Zaprvé byl vysoký. Dělal to na mě dojem, protože sama měřím skoro sto osmdesát centimetrů, takže moc často si ve srovnání s někým nepřipadám malá. Ramena měl tak široká, že zabrala snad celou třídu. Což byl ostatně hlavní důvod, proč jsem se posadila za něj. Když mě profesor neuvídí, nemůže mě otravovat. A finančníctví rozhodně nepatřilo k předmětům, které by mě byť jen trochu zajímaly. Musela jsem si ho zapsat kvůli svému hlavnímu oboru, což byl marketing módy, a i když byl teprve první týden školy, už jsem ho měla plný zuby.

A zadruhé (což byl ovšem ten pravý důvod, proč jsem se teď rozpačitě vrtěla na židli) bylo, že se mi *líbilo* se na Maxe dívat. Byl to hezký kluk, takovým tím nedbale drsným způsobem, který vlastně neměl s krásou nic společného. Costa byl zosobněním sofistikované elegance a v očích skrýval touhu po požitcích a divokém sexu.

Max byl něco úplně jiného. Byl čitelný jako kniha a jeho oči říkaly, co srdce mělo na jazyku. Nevypadal, že by skrýval tajemství, pokud vůbec někdy nějaká měl. Působil seriózně,

a i když jsem kdysi považovala serióznost za nejnudnější vlastnost na světě, teď seděla ztělesněná pár centimetrů přede mnou a dobírala si mě. *Podívej, sáhni si, ochutnej*, říkala. Vybízela mě, abych natáhla ruku a přejela prsty po obyčejném šedém tričku, zajela rukou pod tenkou látku a pohládila zlatavou kůži a pevné svaly rýsující se pod ní.

Merde.

Živé představy mě zasáhly jako rána do hlavy. Chtěla jsem – vlastně ne, po víc než roce celibátu jsem *potřebovala* sbalit klučka. A věděla jsem, že toužit po někom, jako je Max, je úplná pitomost. Protože ho vlastně nesnáším. A on nesnáší mě.

Max

Oči Fleur Marceauxové mě provrtávaly jako dva lasery. Polovinu přednášky jsem přemýšlel, jestli mě rovnou neprobodne nožem, druhou polovinu jsem si představoval její dlouhé světle hnědé vlasy, temně hnědé oči, štíhlé nohy a opálenou kůži a přemítal o její živelnosti, jakou by chlap sotva dokázal zvládnout. Dokázal... nebo chtěl zvládnout.

Nevím, jestli to mělo něco společného s jejím francouzským původem, každopádně byla svá – jedinečná a náročná. A slovu „náročnost“ uměla dát docela nový rozměr.

Trošku jsem se otočil, jen tolik, abych zahlédl křivku její čelisti a tvar růžových rtů. A protože jsem si nemohl pomoci, sjel jsem pohledem i níž, abych mrknul i na ostatní dokonalé tvary.

Dokonce i ve škole, jako byla International School, kde se naprostá většina studentů předháněla v tom, kdo bude mít nejluxusnější model, Fleur vynikala a vyčnívala.

Minulý rok chodila s mým nejlepším kamarádem Georgem – než mu ovšem vyrvala srdce a rozšlapala ho na kaši. Vídali jsme se v té době docela často a já se naučil, že jediný způsob, jak s ní vyjít, je nenechat se zahnat do kouta, nepřiznat podřízenější postavení. Vždycky musela mít navrch – a tak jsem si dával záležet, abych jí to pořádně ztížil. Jednak mě to bavilo a jednak se mi líbilo, jak se kvůli tomu mračila, až se jí dělala taková ta vráska mezi obočím. Vlastně by mi její reakce mohla být úplně jedno. Holka, která proplouvala školou a životem s tak okázale předstíraným nezájmem, by mě nemusela nijak zajímat. Jenže zajímala. A rád jsem se na ni díval.

Dneska na sobě měla šaty. Netuším, jak se říká té barvě mezi červenou a oranžovou, každopádně obepínaly její tělo jako druhá kůže. Hluboký výstřih odhaloval svůdný dekolt, a i když měla prsa spíš menší (a zadek taky), pohled na její tělo stál za to. Zvlášť když jsem ji někdy zahlédl, jak si s pohupováním boků vykračuje po chodbě nebo kdekoliv jinde... nemohl jsem od ní odtrhnout oči.

Už tři roky mi lezla na nervy; a zároveň jsem po ní toužil, od prvního okamžiku, kdy jsem ji v prváku spatřil. Já vím, zní to úplně šíleně.

Střelila po mně pohledem, ústa sevřená do tenké rovné linky, a já jí pohled opětoval s pocitem jakéhosi škodolibého zadostiučinění. Vlastně jsem z toho ale neměl žádnou radost – cítil jsem jenom nervozitu, nejistotu a touhu. Neustále jsme hráli hru kdo z koho, a mně bylo čím dál víc jasné, že vyhrát bude hodně těžké. Spíš nemožné.

Otočil jsem se na židli zpátky čelem k profesorovi a pokusil se soustředit na to, co říká, a nikoliv na to, jak se tváří dívka sedící kousek za mnou.

Byl jsem ve třetím ročníku bakalářského studia a před sebou jsem měl jen pár měsíců, než se pustím do kolečka pohovorů při hledání své vysněné práce. Některé společnosti si začínaly studenty z posledních ročníků vyhlížet už na podzim. Čekal jsem na tuhle příležitost celou věčnost, ale teď, když konečně nastala, jsem dostal strach.

V hlavě mi hlodal otcův hlas: *K čemu potřebuješ tak fajnový vzdělání? Je ti to doma málo? Jen počkej, vsadím se, že se vrátíš, a ještě rád nastoupíš do baru ke svým bratrům.* Snažil jsem se takové myšlenky vytěsnit. Vytěsnit pochybnosti a obavy, že má otec pravdu, že studium nezvládnou. Ucházel jsem se o místo v několika nejlepších investičních bankách v Londýně, kde byla konkurence obzvlášť veliká. Potřeboval jsem perfektní výsledky.

„Osmdesát procent vaší známky z tohoto předmětu bude tvořit týmová práce na semestrálním projektu,“ oznámil právě profesor. „Tématem bude finanční plán podnikatelského záměru. Budete mít zadány vstupní parametry, v jejichž mantinelech budete muset vytvořit úspěšný plán. Hodnotit se bude podle několika faktorů, včetně schopnosti vzájemné spolupráce v týmu, celkové kvality projektu, kvality písemného zpracování a také prezentace před komisí z fakulty mezinárodního obchodu, která vás čeká na konci semestru. Na straně čtyři v sylabu vidíte váhu jednotlivých faktorů hodnocení.“

Začal jsem listovat stránkami, s neodbytným pocitem, že si mě Fleur zase prohlíží. Copak jsou jí známky vážně úplně jedno? Říkalo se, že její otec je při penězích, ale co si ta holka asi myslí, že bude dělat po škole? Žít z otcovy apanáže? Copak jí na vzdělání opravdu vůbec nezáleží a škola je pro ni jen mejdany a kluby?

International School měla dobrou úroveň, ale zároveň taky přitahovala určitý typ studentů. Někteří jako já byli na stipendiu a studovali díky studentským půjčkám. Když víte, že prvních deset let po škole budete půjčku splácet, berete pak studium přece jen vážně. Jestli budu mít štěstí a získám práci, kvůli které jsem celé studium dřel, mohl bych těch deset let splácení zkrátit na dva roky.

„Aby byl člověk úspěšný, musí se umět vypořádat s výzvami, které ho v podnikání potkají,“ pokračoval profesor. „Vaši spolupracovníci nemusejí být vašimi přáteli a konkurence nemusí být vždy férová. Tak jako v životě můžete připadnout do slabší skupiny, a v tom případě zkrátka budete muset vyrovnat nedostatky zvýšeným úsilím. Proto si také nyní nebudete moct libovolně vybrat svého projektového partnera, i když v minulých letech to možné bylo. Snažíme se tím co nejvíce simulovat reálný život.“

V učebně to zašumělo. Chápal jsem profesorovy argumenty, ale moje šance na to získat dobrého partnera se tím dramaticky snížily. Možná tak čtvrtina spolužáků brala svůj hlavní obor vážně a poctivě se připravovala. Zbytek na tom byl stejně jako Fleur; jejich diplomy pro ně byly jen cárem papíru určeným k vyvěšení do kanceláře rodinné firmy, kde už měli přichystané teplé místočko na nějaké hodně prestižní pozici. Právě z takových se stávali firemní „viceprezidenti“ – a to jim nemuselo být ještě ani pětadvacet.

Já měl na krku studentskou půjčku přes sto tisíc dolarů a věděl jsem, že po státnicích budu moct pár týdnů přespávat doma v obýváku na gauči – pokud budu našim platit nájem.

„Vy, kteří sedíte v liché řadě, se otočte dozadu. Blahopřejí, právě se díváte na svého obchodního partnera.“

Počkat, cože?

Bleskově jsem spočítal, v jaké sedím řadě, a do srdce se mi zahryzla hrůza. A sakra.

Na okamžik jsem měl sto chutí se přihlásit a ohradit se proti profesorovu nápadu, ale byla to pitomost, jenom chvilková slabost, která pominula stejně rychle, jako se objevila. Pomalu jsem se otočil, jako bych tím pomalým pohybem mohl odvrátit nevyhnutelné. Jenže to samozřejmě nešlo. Věděl jsem, komu budu muset čelit – za mnou seděla má nemesis lomeno zkáza.

Fleuřina ústa se zkroutila do jakéhosi úšklebku a v očích jí zajiskřilo, jako by si se škodolibou radostí vychutnávala moje rozčarování. Vzápětí jsem uslyšel její hlas, ten nezměnitelný francouzský přízvuk, který mě vábil jako Siréna sladce láká zbloudilého námořníka.

„Ahoj, parťáku.“

Fleur

Pro začátek jsme se rozhodli zajít do malé francouzské kavárny kousek od školy. Profesor Schrader skončil dřív, abychom se mohli pustit do práce. Normálně bych z toho byla nadšená – o půl hodiny kratší škola byla vždycky výhra –, jenže tentokrát to znamenalo být o půl hodiny déle s Maxem.

Teď se na mě mračil zpoza stolu a bylo celkem jasné, co mě čeká v následujících třech měsících. Skvělé!

Nasadila jsem jeden ze svých nejironičtějších úsměvů. „Takhle se tváříš pořád, nebo jenom na mě?“

Max zvedl hlavu od sešitu, do něhož si něco zapisoval – měl neuvěřitelně malé písmo –, a zamrkal na mě, jako by úplně zapomněl, že sedím sotva metr od něj.

„Věř mi, že nejsem z týhle pitomý volby o nic šťastnější než ty,“ prohlásila jsem s přimhouřenýma očima.

Ovšemže to byla lež jako věž. Můj průměr se nebezpečně blížil 2,0 a bylo mi jasné, že tímhle šíleným předmětem musím nějak prolézt. A Max byl údajně geniální. To já bych měla být výsledkem profesorova losování nadšená. Naneštěstí byl Max sice možná geniální, ale byl to prostě Max.

Naklonila jsem se blíž ve snaze rozluštit něco z jeho miniaturního rukopisu. „Co to píšeš?“

Zahleděl se zpátky na list papíru. „Snažím se vymyslet nějaký plán.“

Tvář měl skloněnou a mumlal tak, že jsem ho sotva slyšela.

„Neměli bychom to probírat společně?“ zeptala jsem se, zčásti uraženě a zčásti ublíženě, protože se ani nenamáhal zeptat se na můj názor. Pravděpodobně byl přesvědčený, že na to, abych mu byla k něčemu platná, nejsem dost chytrá. „Máme přece pracovat dohromady, ne?“

Nechtěla jsem, aby mě Max uvrtil do nějaké nudy. Jestli budu muset příští tři měsíce zírat celý dny do tabulek a čísel, ať je to aspoň něco, co mě trochu zajímá – kromě Maxe, ovšem. Třeba nějaká módní značka. V tom bych se mohla chytit.

„Haló?“ zamávala jsem Maxovi rukou před očima, ale odpovědí mi bylo jen mlčení. Obvykle nebyl zrovna upovídaný, ale tohle bylo prostě směšné.

Max se narovnal a s neznatelným povzdechem se opřel do opěradla s rukama za hlavou. Díky tomu se mi naskytl výhled na opálené bicepsy a dlouhé, pevné paže. Trochu se mu vyhrnulo triko a na moment odhalilo kousek břišních svalů. Vzápětí se zase nahrbil a výhledy byly pryč.

„Dobře. Jaký projekt bys navrhovala?“ zeptal se a hleděl na mě s očekáváním, zatímco já měla co dělat, abych své myšlenky nasměrovala od břišáků zpátky k finančnictví. „Povídej!“ V jeho hlase zaznívala výzva, o níž jsme oba věděli, že jí nemůžu dostat. Jeho pohled říkal to, co jsem už tušila – že jsem pro něj od začátku jenom hloupá nána.

Právě tohle jsem na Maxovi nejvíc nesnášela. V jeho přítomnosti jsem si vždycky připadala jako úplný idiot. Abych byla spravedlivá, musím říct, že ve srovnání s ním jsem asi blbá byla. Škola mě nebavila a většinu přednášek jsem považovala jenom za ztrátu času. Ani pro svůj hlavní obor jsem nebyla nijak nadšená. Co se týče módy, to bylo fajn, ale zbytek? Na podnikání jsem neměla buňky, narozdíl od svého otce.

Bylo by snadné svádět svou nechuť ke studiu na jazykovou bariéru – ostatně angličtina byla až můj druhý jazyk –, ale tím to nebylo. Na předchozí škole ve Švýcarsku se vyučovalo jak anglicky, tak francouzsky, a přesto jsem měla prospěch katastrofální. Místo učení jsem se tehdy věnovala randění s Costou.

A teď mi bylo dvaadvacet, před sebou jsem měla poslední školní rok, a litovala jsem té spousty promrhaného času. Večírky, zábava v klubech, všechny ty povrchnosti, na kterých nezáleží, a usilování o přízeň člověka, který si to nezaslouží.

Nelíbilo se mi, jak se na mě lidi jako Max dívali svrchu, ale bylo to nad moje síly. Připadala jsem si, že neustále jen chytám střípky nějakého příběhu, zatímco ostatní poslouchají od začátku. Mezi mými známkami převažovala céčka a občas nějaké to děčko, tu a tam jsem nešla na přednášku, když to šlo, protože sedět a poslouchat něco, co všichni kromě mě chápou na první dobrou, pro mě bylo čisté utrpení.

Neměla jsem ani tušení, co si chci v životě počít. Vůbec jsem nevěděla, kým nebo čím chci být. Až doteď mě to vlastně ani netrápilo.

Říkala jsem si, že za to může Samir, můj bratranec a zároveň nejlepší kámoš. Naše mámy jsou sestry, ale jeho otec je Libanonec. Samir byl takový můj kumpán pro všechny špatnosti. Když jsme si v klubech dávali extázi, jel v tom se mnou. Protože to tak dělali všichni. Bylo to normální. V davu byla síla; člověk tak nějak věděl, kam patří a co má dělat a měl dobrý pocit, že jeho život běží podle nějakého plánu.

Bylo jasné, že z toho jednou vyrosteme, ale tak nějak jsem si říkala, že to bude trvat déle. Jenže pak najednou Samir odpromoval a přestoupil na magisterské studium na jiné škole. V podstatě se kvůli své přítelkyni, mojí nejlepší kamarádce Maggie, vzdal nalajnovaného života pokračovatele v rodinné tradici.

Byl teď serióznější, motivovanější, měl jasný *cíl*. Stejně jako Maggie. Mluvili o tom, že by si spolu od příštího semestru pronajali byt a začali plánovat společnou budoucnost, a já jim to přála, vážně. Jenom jsem měla strach, jestli zbude i místo pro mě.

Mě žádná zářná budoucnost nečekala. Neměla jsem se nač těšit. Neměla jsem nikoho, s kým bych mohla spřádat plány. A má minulost byla obtěžkaná vzpomínkami, na které bych nejraději úplně zapomněla. Naneštěstí existoval někdo, kdo měl nějakou naléhavou potřebu mi je neustále připomínat.

2

Max

Doufal jsem, že se toho neodbytného pocitu marnosti zbavím v posilovně a naložil jsem si takovou zátěž, že jsem se úplně odrovnal, ale vůbec to nepomohlo.

Dnešní schůzka s Fleur dopadla katastrofálně. Během těch třiceti minut, které jsme spolu strávili, jsme se akorát buď hádali, nebo ignorovali. Já seděl s hlavou zabořenou do sešitu, ona se mě pokoušela zmrazit pohledem. Jestli to takhle půjde dál, budeme mít projekt hotový tak za tři roky a já budu studentskou půjčku splácet jako zaměstnanec tátova baru.

Musím to nějak dát dohromady. Musím se naučit s Fleur vycházet, mám pro to ostatně dost dobrých důvodů.

Odemkl jsem pokoj a houkl na pozdrav Georgeovi, který na mě kývl od Xboxu. George byl jeden z mála Angličanů na zdejší škole a já si vždycky říkal, jestli se z nás stali kámoši právě proto, že jsme sem ani jeden moc nezapadli. Neměl stipendium jako já. Vlastně bylo trochu zvláštní, že si vybral zrovna mezinárodní školu s takhle vysokým školným, protože jinak byly univerzity v Británii o hodně levnější než ve Státech. Jeho táta byl ale členem dozorčí rady, takže předpokládám, že to byl jeden z důvodů.

I George tedy pocházel ze zámožné rodiny, navzdory tomu si však na nic nehrál, nemachroval a neházel kolem sebe bohorovnými pohledy jako spousta jiných. Byl tak trochu podivín, stejně jako já, a o víkendech mu bylo příjemnější zůstat doma a hrát na počítači, než pařit v klubech a rozhazovat tisíce liber za večer.

Škola se sice chlubila tím, jak si dává záležet na kulturní rozmanitosti a pestré skladbě svých studentů, přesto měli všichni hodně společného. Například peníze.

„Jaká byla přednáška?“ zeptal se George, aniž odvrátil pohled od počítače.

Dopadl jsem na židli vedle něj a počkal, až dokončí level a připojí mě do hry.

„Hrůza.“

„Finanční projekty, co? Myslel jsem, že to je tvoje parketa.“

„Bývalo. Rozdělovali jsme se do skupin na semestrální práci.“

Potlačované rozhořčení najednou vybublalo na povrch a já si svou zlost vybil na nějaké pitomé herní postavě.

„Vzhledem k tomu, že jsi právě zabil vlastního spoluhráče, předpokládám, že asi nejsi moc spokojenej, jak to dopadlo...“ odušil George suše.

Na vteřinu jsem zaváhal. O tom, jak se s Fleur rozešli, jsme moc nemluvili. Věděl jsem, že do ní byl blázen – protože řekněme si to upřímně, který kluk by nebyl –, ale ona to po pěti měsících ukončila. Teď už to bylo skoro půl roku, ale co když se George pořád trápí? Nevěděl jsem, jestli zmínka o Fleur netne do živé rány.

„Tak koho jsi dostal?“

Jenže v tak malé škole by se to k němu stejně doneslo. „Fleur,“ zabručel jsem.

Čekal jsem trapné ticho, ale George se nahlas rozesmál.

„Takže ty a Fleur budete letos dělat spolu?“

Prohrábl jsem si rukou vlasy. „Očividně.“

George si odfrkl. „Kámo, ta tě spolkně zaživa. Myslím, že tě nesnáší.“

„Jo, to jsem si všiml,“ odtušil jsem.

„Ne, ty to nechápeš, ona tě *fakt* nenávidí.“

Pohlédl jsem na něj. „Já ti rozumím, neboj.“ S Fleur to sice většinou bylo těžký, ale nepřipadalo mi, že by se mnou měla nějaký speciální problém. Byla prostě hnusná na všechny. „Jenom nevím, proč mě tak nenávidí,“ dodal jsem.

George se ke mně obrátil a na chvíli dokonce odložil gamepad. „Vážně nevíš? Ty si to nepamatuješ?“

Byl jsem si celkem jistý, že si živě vybavuju každý svůj rozhovor s Fleur, ale nic strašného mě nenapadalo.

„Ne, nepamatuju,“ pokrčil jsem rameny a gestem Georgeovi naznačil, aby pokračoval ve hře. Potřeboval jsem se nějak rozptýlit. „A jak jsi přišel na to, že mě tak nenávidí?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Když jsme spolu vloni chodili, ptal jsem se jí, proč je na tebe taková, a ona mi to řekla. Není to žádný tajemství. Ty ses jí nikdy nezeptal?“

„To víš, že jo, povídali jsme si o svých pocitech každou chvíli,“ odsekl jsem. Začínal jsem být netrpělivý, přesto jsem předstíral, že je mi úplně jedno, co si o mně Fleur myslí – a že se na mě dívá jako na něco, co se jí přilepilo na podrážku.

Vzápětí někdo složil moji postavu. To je zas den!

„Dávej přece trochu pozor, tohle bylo zbytečný,“ komentoval moji prohru George.

Cosi jsem místo odpovědi zavrčel a čekal na znovuoživení.

Nakonec se George uvolil mi to velké tajemství prozradit. „Je našťvaná kvůli té přezdínce.“

„Jaké přezdínce?“ nechápal jsem.

„Ty si to vážně nepamatuješ?“

„Nemám ani tušení, o čem mluvíš.“

„Je našťvaná, protože jsi jí začal říkat Ledová královna. Nemůže ti to zapomenout.“

To si snad ze mě dělá srandu. „Všichni jí tak říkají.“

„Jenomže ona tvrdí, že tys byl první. Ostatní to převzali od tebe.“

Snažil jsem se vzpomenout, kdo by mě tehdy před lety asi poslouchal natolik, aby si zapamatoval, co říkám. Na školním sociálním žebříčku jsem byl vždycky až dole, prakticky úplná a totální nula. Nikdo. Ani mě nenapadlo, že někoho jiného zajímá, co si myslím nebo říkám. A už vůbec ne někoho z okruhu Fleuřiných přátel.

Sakra práce.

„A to si vážně myslíš, že jsem to vytruboval někde po chodbách? Vždyť se tady bavím sotva s pěti lidmi včetně tebe. Ty ses o tý přezdínce s někým bavil?“

„Rozhodně ne.“

„Stejně, vždyť to muselo být někdy v prváku!“ Druhý ročník jsem strávil na stáži v Číně, a když jsem se vloni vrátil a Fleur chodila s Georgem, už mě nemohla vystát.

Bylo to úplně šílený. Jeden by řekl, že se lidi na téhle škole stále chovají jako na střední – ačkoliv moje střední

byla v porovnání s tímhle úplně v pohodě. Za to ale můžou všechny ty partičky a fankluby zdejších celebrit.

„Kdo si, prosím tě, pamatuje tři roky starý křivdy? Nějaká pitomá přezdívká! Copak ji tolik zajímá, co si myslím?“

George pokrčil rameny. „Netuším. Zase tolik jsme to neprobírali. Jenom jsem se jí zeptal a ona odpověděla, to bylo všechno. Ale jestli s ní budeš muset dělat celý semestr, nejspíš by ses jí měl omluvit. Asi. Ona si potrpí na velký gesta. Třeba si kvůli ní lehni na silnici,“ zavtipkoval nakonec.

Trhl jsem sebou. Tohle vůbec neznělo dobře. Jak znám Fleur, nejspíš by mě hned několikrát nechala přejet.

Fleur

Naše příští schůzka s Maxem nezačala o nic lépe. Měli jsme sraz v knihovně.

„Jdeš pozdě,“ zavrčel místo pozdravu a ani nezvedl hlavu od stolu.

Sprosták.

Chtěla jsem přijít včas, vážně, jenže jsem si po poslední přednášce trochu zdřímla a zapomněla si nastavit budík. Hodinky nenosím – protože jenom zbytečně zabírají místo náramkům –, ale nezpzdila jsem se o víc než pár minut.

Posadila jsem se naproti Maxovi a čekala, až zvedne hlavu a vezme mě na vědomí. Jestliže nezvládneme půlhodinovou schůzku, aniž abychom se neporafali, pak nevím, co budeme dělat celý následující semestr.

Musela jsem hodně krotit svou výbušnost, jinak bych mu odsekávala po každé větě. Nevím, jestli mě popouzela jeho přezíravost, nebo sarkastické poznámky.

Dobře, tohle nebyla tak úplně pravda. Sarkastické poznámky byly naším vzájemným denním chlebem – štěkali jsme po sobě jako dva vztekli čoklíci. Vloni, když jsem chodila s Georgem, jsme se s Maxem prakticky pořád hádali. Stal se z toho takový náš rituál. Mnohem hůř jsem nesla Maxovu přezíravost. Nesnášela jsem, když mě ignoroval.

„Co chceš dneska dělat?“ zeptala jsem se přátelsky, téměř laškovně, odhodlaná prolomit jeho hradby a donutit ho vzít mě na vědomí. Naklonila jsem se blíž, takže jsme od sebe byli sotva pár centimetrů. „Neměli bychom si rozdělit úkoly, nebo tak něco?“

Možná jsem i trochu pohodila vlasy.

Zvedl hlavu a zpražil mě takovým pohledem, že mi bylo okamžitě jasné, že jsem to přepískla. Flirtování byla moje parketa. Byl to můj přirozený způsob chování, který jsem používala podle potřeby, protože jsem celkem brzy zjistila, že laškovný úsměv a pohození hlavou dokážou udělat divy. Fungovalo to, když jsem potřebovala pomoci se seminárkou, když jsem chtěla upoutat pozornost nějakého neznámého kluka, když jsem nechtěla čekat ve frontě před klubem. Vždycky to zabíralo.

Na Maxe ne.

Ani úsměvy, ani vlasy s ním očividně nic nedělaly, ba co hůř, jeho pohled říkal, že mě má dokonale prokouknutou, že zná moje tajemství a ví, že se mnou je víc starostí než radostí. Na jednu stranu tím u mě stoupl v ceně. Nebylo snadný cítit respekt ke klukům, kteří mi sami od sebe padali k nohám. Někdy se mi chtělo až křičet, že nejde o nic jiného než o kvalitní podprsenku, make-up a prodlužovací řasenku, *tak ať se sakra trochu seberou!* Jenže co teď s Maxem?

Jiné karty jsem v ruce neměla – a on právě shodil ze stolu moje trumfy.

Takhle to nemělo dopadnout.

Max přimhouřil oči a nevěřičně zavrtěl hlavou. Ústa měl sevřená do tenké linky, která by měla jeho obličej hyzdit, místo toho však ve mně probouzela touhu ho políbit a zbavit ho té přísnosti.

„Máš zpoždění půl hodiny,“ zmrazil mě pohledem. Hrklo ve mně. Nejspíš jsem si musela zdřímnout déle, než jsem si myslela.

„Možná ti na projektu nezáleží, ale mně jo,“ pokračoval. „Takže ne, nebudeme si rozdělovat úkoly, protože na to úplně kašleš. Ale nemysli si, že to celý napíšu já, zatímco na mě budeš házet ty svoje cukrbliky. Jestli se to nezlepší, půjdu za Schraderem.“

Tváře mi zrudly, protože uhodil hřebík na hlavičku. Stačilo pár vět, aby překonal všechny moje mimikry a dostal se k jádru věci. Byla jsem souzena a přistižena při činu, a *to* mě naštvalo. Měl pravdu, ale o to hůř jsem se cítila.

Zůstala jsem jen tak zírat, naštvaná napůl na něj, že mě takhle sjel, a napůl na sebe, že mě to tak sebralo.

„Naser si.“

Obrátil oči v sloup, jako by se nudil. „Nic lepšího tě nenapadá?“

Nenapadá, a to je právě ten problém. Prostě nenapadá. Hezká, to jsem. Ale chytrá? Ani náhodou.

V duchu jsem ho zahrnula všemi myslitelnými francouzskými i anglickými nadávkami. Navenek jsem se ale snažila krotit. Nechtěla jsem se nechat vytočit, protože mi připadalo, že ho tím vlastně bavím. Možná jsem nebyla geniální

jako on, ale měla jsem svou hrdost a teď jsem se jí držela jako záchranného kruhu.

Dřív bych vybuchla a předvedla mu pořádnou scénu. Jenže takhle už to nepůjde. Snažila jsem se být někým jiným... někým lepším.

A tak jsem se zhluboka nadechla a nasadila rádoby úsměv. „Omlouvám se, že jsem přišla pozdě.“

Z mého tónu bylo jasné, že to nemyslím ani v nejmenším vážně, ale alespoň mi to pomohlo zahnat ten nepříjemně trapný pocit, který mi vířil v nitru.

Max se zamračil a já na vteřinu pocítila něco jako zadostiučinění. Víím, že to bylo dětinské, ale zkrátka ve mně probouzel neodolatelnou potřebu se s ním poměřovat. A teď jsem vyhrála jeden tah. Tak trochu.

„Tak co máš v plánu, neohrožený vůdče?“ zeptala jsem se afektovaně.

„Kolik ti je, prosím tě? Pět?“ opáčil otráveně.

„Nemůžeme to přece brát pořád tak vážně, *Maxi*,“ nevzdávala jsem se. Málem jsem neodolala nutkání natáhnout ruku a rozcuchat mu vlasy. Flirtování na něj sice nefungovalo, ale popichování by zabrat mohlo.

Na vteřinu zavřel oči, jako by si v duchu mumlal nějakou rychlou modlitbu. Když se na mě znovu podíval, jeho oči byly vážné.

„Mohla bys, prosím tě, příštích třicet minut alespoň trochu normálně spolupracovat? Nemůžu si dovolit z finančnickví vyletět a věř mi, že chápu, že tě spolupráce se mnou otravuje. Já taky nejsem nadšenej. Jenže s tím nic nenaděláme, takže co kdybychom to zkusili zvládnout pokud možno rychle a bezbolestně? Souhlasíš?“

Protivil se mi jeho panovačný tón, ale musela jsem přiznat, že má pravdu. Nemyslím, že by pro něj známka z finančnictví byla tak důležitá jako pro mě. Protože jestli propadnu, nepustí mě ke státnicím. A pokud nedokážeme spolupracovat nebo Max půjde říct profesoru Schraderovi, že neplním svůj díl práce, propadnu stoprocentně. A tak jsem si řekla, že vlastně nemusím přiznávat porážku – jenom jsme se ocitli v patové situaci. A to se mi vlastně velmi hodilo.

„Dobře,“ přikývla jsem. „Příští půl hodiny žádný hádání.“
Max znovu zavřel oči. „Děkuju ti.“

Max

Pracovali jsme mlčky. Rozdělili jsme si Schraderovo zadání a psali si poznámky s tím, že je později probereme.

Naštěstí jsem většinu své práce udělal ještě předtím, než Fleur přišla, protože jakmile se posadila ke stolu, nemyslel jsem na nic jiného, než že ji chci buď políbit, nebo uškrtit.

Byl jsem úplně rozhozený, protože mě neustále něčím rozptylovala. Čímkoliv.

Tak například nedokázala v klidu sedět. V prstech se jí míhala propiska sem a tam, buď ji okusovala, nebo s ní naprázdno cvakala. Během půl hodiny si asi desetkrát přehodila nohu přes nohu a zase zpátky. A ty její vlasy! Pořád si je přehazovala ze strany na stranu. Pokaždé, když to udělala, jsem pocítil neodolatelnou chuť si na ně sáhnout a zjistit, jestli jsou tak hebké, jak vypadají, a přivonět k nim a hrábnout do nich a přitáhnout si ji blíž...

„Maxi!“

Zvedl jsem hlavu a střetl se s upřeným pohledem Fleuri-
ných hnědých očí.

„Co?“

Podívala se na mě podezřívavě. „Ptala jsem se, kdy se se-
jdeme příště.“

Trvalo mi pár vteřin, než jsem dal dohromady odpověď.
„Návrh máme mít hotový celkem brzy, takže určitě za pár dní.“

Fleur přikývla. Tvářila se soustředěně a já si začínal dělat
naděje, že přece jenom dokáže brát projekt vážně. To, že se
odhodlala odsunout hašteření stranou a pustila se do práce,
mě vlastně docela překvapilo. A ještě víc mě překvapilo,
když se nabídla, že přečte většinu podkladů k zadání.

„Můžu ti svoje poznámky poslat mailem,“ nabídla nako-
nec váhavě. „Možná nebudou nic moc, ale snažila jsem se
vystihnout, co mi připadalo důležité.“

Chvilí jsem na ni hleděl, neschopný odvrátit pohled. Ne-
chtěl jsem na ni civět, ale nemohl jsem si pomoci. Až doteď
jsem si vždycky troufnul jen na pár kradmých pohledů, pár
ukradených prchavých chvil. Teď tu najednou seděla přímo
přede mnou.

„Nebo je ani číst nemusíš, jestli nechceš,“ dodala. „Po-
chopila bych to.“

Uvědomil jsem si, že na ni jen zírám a neodpověděl jsem
jí. Čekal jsem, že připojí nějakou sarkastickou poznámku
nebo se naštvaně zvedne, ale místo toho jsem v jejím obli-
čeji četl nejistotu. Zastyděl jsem se. Vždycky jsem jí oplácel
stejnou mincí, ale nečekal bych, že jí bude tolik záležet na
tom, co řeknu. Bylo to neuvěřitelné, ale asi jsem se pletl.

„Rád se na tvoje poznámky podívám,“ řekl jsem a dou-
fal, že budou stát za to. „Díky, že ses do toho pustila.“

Fleur přikývla s pohledem upřeným do papíru a já si říkal, jestli ono zdání zranitelnosti, které jsem jí před chvílí četl ve tváři, nebylo jen výplodem mé fantazie.

Pořád mě mátl. Nikdy jsem nevěděl, na čem s ní jsem, a dnešek nebyl výjimkou. Ze začátku byla jedovatá a napružená, ale jakmile si sedla a pustila se do práce, uvolnila se a začala se chovat celkem normálně. Teď působila tak, že ji projekt opravdu zajímá, a já nechápal, kde se stala změna.

Nevěděl jsem, která varianta je lepší: jestli pracovitá Fleur, která vypadá, že jí na projektu záleží, nebo nepřístupná Fleur, která sem nakráčela s nosem nahoru.

Obě byly nebezpečné. A obě mě nějakým nepochopitelným způsobem přitahovaly.

3

Fleur

„Mám krizi.“

Moje kamarádka Mya protočila oči. „Budu hádat. Zjistila jsi, že někdo má stejný ohoz jako ty.“

Ukázala jsem jí prostředníček. „Tenhle ohoz je od Cavalliho, takže vážně nehrozí, že by ho tady měl ještě někdo další. Ale dobrej pokus.“

„Holky, nevádí vám, že se nechytám?“ povzdechla si Maggie.

Seděly jsme jako obvykle u naší rodinné večeře ve školní jídelně. Moje vlastní rodina si na společné stolování moc nepotrpěla. Po pravdě řečeno, naši byli většinu času každý v jiný zemi, a máma navíc žádnou zálibu v jídle neměla. Takže tyhle naše školní večeře pro mě byly důležitou náhradou. Lidé přicházeli a odcházeli, ale Maggie, Mya a já jsme tvořily pevné jádro. Tyhle holky nebyly jenom moje spolubydlící, byly to moje nejlepší kamarádky. A upřímně, po tom všem, čím jsme si v minulých dvou letech prošly, byly mojí rodinou.

S Myou se známe už léta, ale až do druháku tady v Londýně jsme si nebyly nijak blízké. Vloni to Mya měla docela

těžké, protože její rodiče se rozváděli, ale teď se zdálo, že už je to za ní. Její otec pracoval na nigerijské ambasádě v Londýně a Mya trávila čas střídavě s matkou doma v Lagosu a s otcem v Londýně.

S Maggie jsme bydlely na jednom pokoji od mého družáku, ale vůbec jsme se nekamarádily, dokud ji do naší skupinky nepřivedla Mya. Nejdřív mi docela lezla na nervy. Byla tak trochu jiná než ostatní a já si nerada pouštím k tělu nový lidi. Pár přátel, na kterých mi v životě záleželo, už mě hodně zklamalo, takže nejsem zrovna hrrr, když se mám sblížit s někým dalším. Ale postupně jsme se naučily si důvěřovat, a i když mě vážně naštvalo, že začala chodit se Samirem a ani se nenamáhala mi to říct, byla mi oporou, když jsem potřebovala. A já si dávala záležet, abych byla tímtéž pro ni.

Právě teď jsem potřebovala poradit. Nelíbilo se mi, když jsem se neobešla bez něčí rady, ale věděla jsem, že mi to prospěje – třeba jako mrkev nebo špenát. Nebo někdo, kdo mi dá trochu zabrat.

„Mohly byste mi věnovat chvilku pozornosti?“

„Copak to neděláme pořád?“ zašklebila se Maggie.

Mya vyprskla smíchy.

„Tak o co jde?“ zeptala se Maggie.

Rozhlédla jsem se kolem a zkontrolovala, jestli nás někdo neposlouchá. Drby se tady šířily jako lesní požár, a o mně jich navíc bylo tolik, že by mi to vystačilo do konce života. V poslední době jsem si raději dávala velký pozor.

„Schrader mě na seminární projekt z finančnictví dal dohromady s Maxem,“ prohlásila jsem dramaticky. Ostatně způsob prezentace se vždycky počítá.

„Myslíš s Maxem od George?“ zeptala se Maggie.

Přesně. S Maxem od George, který mi měl zahojit srdce zničené po rozchodu s Costou, ale kterému jsem místo toho zlomila srdce já.

„Jo, přesně s tím.“

Maggie se zašklebila. „No, když se na to podíváš z té lepší stránky, je to výhra, protože Max je vážně chytřej. George říkal, že ve druháku byl na oba semestry v Číně, takže nejspíš bude přímo geniální.“

Protáhla jsem obličej, protože se mi vybavila vzpomínka na naši první schůzku v kavárně. „Zeptal se mě, jestli umím číst.“

Mya se zakuckala. „Cože udělal?“

„Na první projektový schůzce se mě zeptal, jestli umím číst. A pak mi dal přednášku o tom, jak bych měla jít do sebe a makat a ať si nemyslím, že se s ním jenom povezu. A to všechno poté, co mě dvacet sedm minut z třiceti úplně ignoroval.“ Stále jsem na něj byla kvůli tomu našťavaná, a včerejší setkání v knihovně to moc nevylepšilo. Nikdo se mnou nemluvil tak jako Max.

„Co to povídáš?“ vyjekla Maggie, ve tváři směsici hrůzy a úžasu.

Na jednu stranu bylo docela roztomilé, jak byli Američani expresivní. Jako by měli své pocity a nálady napsané na čele – co na srdci, to ve tváři. Max nebyl výjimkou. Kdykoliv jsem ho přistihla, že se na mě dívá, četla jsem v jeho obličejí opovržení a nesouhlas. Měla jsem důvod ho nesnášet, ale sakra, jaký problém měl on se mnou?

Možná šlo o to, že jsem se rozešla s jeho nejlepším kamarádem, ale ve skutečnosti se ke mně takhle choval už dávno